

Parshat Shemini – 5786 – nr. 260

Samenvatting van de parsha

1e en 2e Aliyot: De Parsha begint op 1 Nissan 2449. De zeven dagen durende inauguratie van Aharon en zijn zonen was voltooid en de ceremonies voor de inwijding van de Mizbéach waren begonnen. Op die eerste dag zouden er meer dan veertig offers worden gebracht, waarbij voor elk offer de directe hulp van Aharon nodig was. Aharon zegende de natie met de standaard priesterlijke zegen, waarna Moshe en Aharon de natie zegenden met de speciale Bracha uit Psalm 90.

3e Aliya: De dood van Nadav en Avihoe wordt op hetzelfde moment dat vuur uit de hemel neerdaalde om de Mizbéach te verlichten, vermeld. Hun neven verwijderden de lichamen van Nadav en Avihu van de binnenplaats van de Misjkan . Moshe instrueert Aharon en zijn twee overgebleven zonen, Elazar en Itamar, dat het hun verboden is om op de standaardmanier openlijk te rouwen om de dood van Nadav en Avihoe. Van hieruit leren we de standaardpraktijken van het scheuren van Kri-ah en van rouwenden die hun haar niet knippen.

4e en 5e Aliyot : Moshe instrueert Aharon en zijn zonen om de dienst van de inwijding van de Mizbéach voort te zetten. Het eerste geregistreerde geschil over de Halachische-regels wordt opgetekend tussen Moshe en Aharon, aangezien het betrekking had op het eten van het Rosj Chodesh- offer.

6e Aliya : De basiswetten van kosjere en niet - kosjere dieren, vissen en gevogelte worden opgesomd. Merk op dat de verzen 11:4-7 één van de gevestigde bewijzen is voor het G-ddelijke auteurschap van de Tora.

7e Aliya: De basiswetten van zuiverheid en onzuiverheid worden vastgelegd. Het is belangrijk om te verduidelijken dat de Tora de onzuiverheid “Toema” en de zuiverheid “Tahara” niet associeert met goed en slecht. Het hele proces omvat het concept van leven en dood en de symbolische nadruk die de Tora legt op het dienen van G-d met optimisme en kracht. Zolang er leven is, is er de mogelijkheid om te groeien in onze relatie met G-d .

De vraag: “Waarom wordt ons geboden om koosjer te blijven ? ’ wordt beantwoord in 11:44-47. De Tora stelt duidelijk dat de reden om Kosjer te houden het nabootsen van G-d's heiligheid is. Heiligheid “Kedoesja” betekent apart gezet en anders zijn. Net zoals G-d los staat van alle dingen en G-ddelijk is in elk opzicht, zo moeten ook wij apart gezet worden van alle andere naties en ook anders zijn in de manier van eten.

Samenvatting van de Haftara (Shmuel-2 (6)

De haftara van deze week speelt zich af in 2892 – 869 v.o.t. Koning David had de Stad-David op de Jevoesim veroverd en wilde de Aron Hakodesj (Heilige Ark) naar het latere Jeruzalem brengen. David bracht de Aron met veel bombarie en feestvreugde naar het latere Jeruzalem, toen Uzah ben Avinadav de Aron te schande maakte en daarom stierf.

Herinnerend aan de dood van Nadav en Avihoe tijdens de inwijding van de Mizbeach , gooide de dood van Uzah een domper op de feestvreugde en bleef de Aron Hakodesj drie maanden lang in het huis van Oved. Toen David hoorde over de enorme zegeningen die het huis van Oved gedurende die drie maanden hadden gesierd, besloot David dat het gepast was om de Aron Hakodesj naar Jeruzalem te brengen.

Ondanks de bezwaren van Michal (dochter van Shaul en later David's vrouw) danste en vierde David feest voor de Aron, zonder terughoudendheid of remmingen, terwijl hij de Aron de stad van David binnenbracht.

David vroeg toestemming aan de profeet Natan om de Beet Hamikdash te bouwen . Natan vertelde hem dat het G-d's wil was dat zijn zoon Shlomo (Salomo) en niet David de Beet Hamikdash zou bouwen . David accepteerde G-d's bevel, maar besteedde de rest van zijn leven aan het voorbereiden van de materialen en middelen , zodat zijn zoon de Beet Hamikdash kon bouwen .

Sefira en verlossing

De periode van Sefirat HaOmer verbindt Pesach met Matan Tora en omvat de dagen van herdenking van onze huidige wonderbaarlijke terugkeer naar Zion, waardoor een uitzonderlijk rijk seizoen van betekenis en visie voor Klal Jisrael ontstaat.

Wat wij Sefer Shemot noemen, wordt door onze wijzen de Sefer HaGeulah genoemd, het Boek der Verlossing, of beter gezegd – Exodus – de Uittocht . Hoewel dit een passende beschrijving is van de eerste helft van het boek, gaat de tweede helft verder met het bespreken van de gave van de Tora op de berg Sinaï en de bouw van de Misjkan (Tabernakel). Ramban legde uit dat dit helemaal geen raaklijn is, maar een essentieel onderdeel van de verlossing:

"De verlossing is pas volledig als ze zijn teruggekeerd naar hun plaats en hersteld zijn naar het niveau van hun voorouders. Toen ze Egypte verlieten, terwijl ze het slavenhuis hadden verlaten, werden ze nog steeds als ballingen beschouwd omdat ze in een vreemd land waren, zwervend in de woestijn. Maar toen zij bij de berg Sinaï aankwamen en de Misjkan bouwden en G-d terugkeerde om Zijn aanwezigheid onder hen te laten wonen, toen werden zij werkelijk hersteld op het niveau van hun voorouders die G-d's aanwezigheid over hun tenten hadden, rustend op hen; toen werden zij inderdaad als verlost beschouwd. Het is om deze reden dat het boek eindigt met de voltooiing van het Misjkan-project en met de aanwezigheid van G-d die het altijd vult." (Ramban, Inleiding tot Shemot) .

De prachtige uitleg van Ramban richt ons op de juiste manier op de spirituele dimensie van verlossing, boven en buiten het bereiken van eenvoudige verlichting van onze 'tsores ' (barensweeën). Maar bij nadere beschouwing komt een openstaand probleem aan het licht. Terwijl de Ramban de afsluiting van het boek citeert die de aanwezigheid van Hasjem beschrijft die de Misjkan vult, wordt die beschrijving in feite gevolgd door drie extra verzen, die een extra thema presenteren:

"... De aanwezigheid van Hasjem vulde de Misjkan. Wanneer de wolk vanuit de Misjkan was opgetrokken, zouden de kinderen van Israël aan al hun reizen beginnen. Als de wolk niet opkwam, zouden ze niet weggaan tot de dag dat hij opkwam. Want de wolk van Hasjem zou overdag op de Misjkan zijn en het vuur zou er 's nachts op zijn voor de ogen van het hele Huis van Israël tijdens hun reizen." (Shemot 40:35-38)

Het is duidelijk dat deze beschrijving van het Joodse volk dat zich oriënteert op hun reizen rond de Misjkan ook een essentieel onderdeel is van het verlossingsproces. Onze geestelijke verlossing wordt niet bereikt door simpelweg tot een statische aanwezigheid van G-d in ons midden te komen, maar eerder door die aanwezigheid tot ons punt van focus en aandacht te maken, Zijn aanwezigheid moet altijd onze bestemming zijn. Inderdaad, als Galoet (ballingschap) God's tegenwoordigheid verlaat, dan keert Geulah (verlossing) ernaar terug, altijd op zoek om dichterbij Hem te komen. Rav Moshe Chaim Luzzato (Derech Hashem 2:4) ging zelfs zo ver ,om G-d's keuze van Avraham te karakteriseren als gebaseerd op de realiteit dat hij de enige persoon was die ernaar streefde om zijn weg terug te vinden naar Eden, naar

G-d's aanwezigheid. "Wat mij betreft, de nabijheid van G-d is wat goed voor mij is." (Tehillim 73:28)

Dus, toen Hasjem het Joodse volk veroordeelde tot een periode van zwerven in de woestijn voordat ze Israël binnentrokken, identificeerden onze Wijzen (TB Shabbos 116a; zie Tosfot daar) één zin die het startpunt van die onderbreking van het verlossingsproces beschreef: "Zij reisden van de berg van G-d." De bereidheid van het volk om de Sinaï de rug toe te keren, om van G-d weg te reizen in plaats van naar Hem op te zien, gaf het einde van de verlossing aan. Sterker nog, Ramban zelf (Bamidbar 10:35) speculeert dat als gevolg van het feit dat ze zich zo gemakkelijk van G-d afkeerden, het Joodse volk niet onmiddellijk naar Israël kon reizen. Erets Jisrael is de plaats waar we naartoe gaan om dichterbij Hem te komen en bezig te zijn met de volheid van Zijn aanwezigheid en Zijn geboden. De mars naar de berg Sinaï is een essentieel onderdeel van onze terugkeer naar Israël, zodat degenen die de Sinaï de rug toekeerden, onze terugkeer naar ons thuisland vertraagden.

Deze kwaliteit van onze verlossing komt specifiek tot uiting bij de Mitsva van Sefirat HaOmer. Zoals de Midrasj optekent, toen we Egypte verlieten, vroegen we Mosjé onmiddellijk wanneer we de beloofde gelegenheid zouden hebben om G-d te dienen. Toen Mosjé antwoordde dat het na vijftig dagen zou zijn, begon elk lid van het Joodse volk op zichzelf te rekenen voor die dag.

Het is dat verlangen, dat kijken en streven naar G-d dat ons dichterbij de berg Sinaï brengt en bij de volledige terugkeer naar Erets Jisrael. En het is dat verlangen dat we bestendigen door ons eigen tellen van de Omer, het constante spirituele streven beschreven in Shir Hashirim (3:4): "Toen ik, die mijn ziel bemint vond, greep ik hem vast en liet hem niet meer los." (R. Moshe Hauer z"l)

En Aharon zweeg (Vajikra 10-3)

Hij was een oude man en kwam in veel opzichten uit een heel andere wereld dan ik. En toch leerde hij me meer dan wie dan ook ooit heeft gedaan. Een van de dingen die hij me leerde, was dat niemand zoveel lijdt als een ouder die een kind verliest.

Hij gaf me deze les op een winterse dag meer dan vijftig jaar geleden. Hij was mijn grootvader, de vader van mijn vader, en de familie had hem net het nieuws verteld dat zijn jongste kleinkind, mijn neefje, was overleden. Het was een plotselinge dood, totaal onverwacht, en iedereen was radeloos. Ook opa nam het nieuws heel hard op.

Hij deed toen iets wat alle aanwezigen verraste. Hij stond op om de kamer te verlaten en wenkte mij – zijn oudste kleinkind, toen veertien – om hem te vergezellen. We gingen allebei een kleine aangrenzende kamer binnen waarin een paar heilige boeken stonden, waaronder een siddur. Hij opende de siddoer, las er enkele ogenblikken uit, keek toen naar me op en fluisterde in tranen:

"Er is niets erger in de wereld dan de dood van je eigen kind. Een ouder herstelt nooit van zo'n klap. Moge de barmhartige G-d ons allen beschermen tegen zo'n lot."

Die woorden zal ik nooit vergeten. Ik herinner me ze zelfs vandaag nog letterlijk. En een levenslange ervaring in de roeping van counseling heeft de waarheid van deze woorden keer op keer bevestigd.

In het Tora-gedeelte van deze week, Parshat Shemini, lezen we over precies zo'n tragedie. Op een heldere en zonnige lentedag, ergens in de woestijn van de Sinaï, wordt de Misjkan ingewijd. Het is een ontzagwekkende spirituele ervaring waarin "een G-ddelijk vuur uit het hoge neerdaalt, waarin alle mensen eenstemmig zingen en op hun aangezicht vallen". Het is het moment van een piekervaring, voor alle mensen, maar vooral voor Aharon, de Hogepriester.

Op dat moment stappen zijn twee oudste zonen, Nadav en Avihoe, naar voren en plegen een heiligschennende daad die de stemming verdrijft en de hele ervaring verpest. Commentatoren

verschillen sterk van mening over wat precies de zonde van deze twee zonen van Aharon was. De Tora zegt alleen maar dat "zij, G-d een vreemd vuur offerden, iets wat Hij hun niet beval."

G-d's toorn kwam onmiddellijk tot uiting. "Een vuur daalde van voor Hem neer en verteerde hen, en zij stierven in de tegenwoordigheid van G-d."

Een ouder, een vader, verloor een kind. Niet één, maar twee. Niet door een langdurige en slopende ziekte, maar plotseling, onverwacht. En niet in een gewone reeks omstandigheden, maar in de context van een daad van heilige eredienst.

Wat is de reactie van Aharon? Kreunt hij en scheurt hij zijn kleren? Schreeuwt hij het uit van verdriet? Of ventileert hij zijn woede tegen de G-d die zijn jongens van hem heeft weggenomen?

Geen van bovenstaande. "Vajidom Aharon." Aaron zwijgt. De stilte van shock? Misschien. De stilte van de aanvaarding van het lot? Misschien. Of misschien de stilte die ontstaat wanneer het bereik en de diepte van iemands emoties te overweldigend zijn om in woorden uit te drukken. Maar stilte.

Als de wijze woorden die mijn grootvader in mijn vroege adolescentie met me deelde waar zijn, en ik heb alle reden om te geloven dat ze dat zijn, bleef Aaron de rest van zijn leven zwijgen over zijn verdriet. Als hij de woorden van zijn voorvader Jakob had gebruikt, had hij kunnen zeggen: "Ik zal in mijn doodstrijd naar het graf gaan."

Kort na deze aflevering waarin mijn opa zijn wijsheid met mij deelde, had ik de gelegenheid om een boek te lezen van John Gunther. In het boek beschrijft de auteur zijn eigen zoon, die door een wrede ziekte van hem werd weggenomen. Hij beschrijft zijn zoon positief, maar realistisch. En hij woedt tegen de ziekte, en op de een of andere manier, tegen het G-ddelijke wezen dat zijn zoon van hem heeft afgenomen. Hij dringt er bij de Dood zelf op aan dat hij niet trots is op zijn overwinning op zijn slachtoffer, zijn lieve kind.

Het is tientallen jaren geleden dat ik het boek van Günther heb gelezen, en het zou heel goed kunnen dat ik het me niet volledig nauwkeurig herinner. Maar ik herinner me wel de ontroering en de kracht waarmee de auteur het volledige scala van zijn pijnlijke emoties overbracht. En ik zal nooit die passages vergeten waarin hij volhoudt dat hij nooit zal herstellen van zijn verlies en dat de wonden van het verdriet van een ouder om zijn kind nooit kunnen genezen.

Er zijn veel lessen die studenten van de Bijbel en de Talmoed hebben getrokken uit het droevige verhaal dat in het Tora-gedeelte van deze week is vervat. Maar er is ten minste één les die elke empathische lezer zeker zal leren als hij of zij aandacht schenkt aan de openingsverzen van Vajikra 10.

Het is de les die vervat zit in het mysterie van Aharon's reactie wanneer zijn zonen worden verteerd door een hemels vuur. Want in de oorverdovende stilte van "Vajidom Aharon" bevinden zich de diepten van de terreur die elke ouder vreest, en sommige ouders hebben geleden. De angst voor een sterfgeval, voor het verlies van een kind.

Zoals altijd, in het overwegen van de duisternis, steekt het licht in contrast af. Reflectie op de dood, leidt tot waardering voor het leven. Het verhaal van de dood van Aharon's kinderen zou, als er niets anders is, ons in staat moeten stellen om des te meer waardering te hebben voor onze kinderen die nog in leven zijn.

Terwijl we beginnen aan dit nieuwe lenteseizoen na Pesach, met alle lentesymbolen op de weg van leven en vernieuwing, laten we al onze eigen nakomelingen vieren en waarderen, mogen ze leven en gezond zijn. (R. Zvi Hersh Weinreb)

"Verontrustende verhalen; Eeuwige Boodschap"

Het verslag van onze parasja over de dood van de twee zonen van Aharon tijdens de vreugdevolle viering van de Chanoekat HaMishkan, is een van de meest verontrustende

en raadselachtige verhalen in de Tora. Evenzo is het verhaal van de haftara over de dood van de zoon van Avinadav, Uza, terwijl de verplaatsing van de Heilige Ark naar Jerushalayim wordt gevierd, een even verontrustende en raadselachtige episode. In beide verhalen verheugden de gestrafte individuen zich met de mensen en vierden ze een groot spiritueel moment. In beide verhalen lijken de zonen de beste bedoelingen te hebben gehad om Hasjem te dienen en dat heilige moment te versterken. Daarom vragen we ons af welke zonde (en) precies werd begaan door de kinderen van deze heilige mannen die hen aanvielen met G-d's ultieme straf.

In de loop der jaren hebben we verschillende benaderingen geleerd om het mysterie te ontrafelen, ik zou me willen concentreren op twee benaderingen die, naar mijn mening, ons zullen helpen deze gebeurtenissen beter te begrijpen en ons een les zullen geven die we op ons eigen leven kunnen toepassen.

Wat beide verhalen gemeen hebben, is de misplaatste poging van ogenschijnlijk goedbedoelende individuen om Hasjem te dienen zoals zij dat nodig achtten, maar door dit te doen, tartten ze in feite G-d's wensen. De zonen van Aharon besloten de ketoret aan te bieden, hoewel hem daartoe niet werd opgedragen. Het hele ritueel van die heilige dag was van tevoren gedetailleerd en elke rite die gevolgd moest worden, was er een die aan Mosjé was opgedragen – een eis die vaak in de Tora werd herhaald. Om deze reden verwijst de tekst naar hun offer als een "esh zarah", een "buitenaards vuur", onaanvaardbaar voor G-d. Vooral op de dag dat de formele wetten van de aanbedding van Hasjem in werking werden gesteld.

De zonde van Oza, verteld in de haftara, is nog moeilijker te begrijpen dan de zonde van de zonen van Aharon. Het weerspiegelt echter ook een arrogante houding in het dienen van G'd. De Heilige Ark rustte op een wagen getrokken door twee ossen, een gewoonte die onbekend was in Israël, want het was bekend dat de Aron, vanwege zijn heiligheid, op de schouders van de Levi'im moest worden gedragen ("Bakatef Yisa'u" Bamidbar 7; 9). [In tegenstelling daarmee plaatsten de Filistijnen de gevangengenomen Aron op een kar toen ze de ark terug naar Israël vervoerden (zie Shmuel A 6; 11)]. Toen de ossen struikelden, greep Uza de ark vast, in de hoop hem stabiel te houden en te voorkomen dat hij zou vallen. Hoewel het een schijnbaar onschuldige daad was, was het in werkelijkheid een overtreding van de meest heilige dingen. In plaats van de dieren stabiel te houden of de kar te grijpen of zich vast te houden aan de palen (die er precies voor dat doel waren), toont Uza een ongepaste vertrouwdheid met de Heilige Ark door zich vast te grijpen aan dit allerheiligste toebehoren, versierd met de k'ruvim, vanwaar Mosjé de roep van Hasjem hoorde.

Ik herinner me dat ik de woorden las van opperrabbin J.Hertz die homiletisch uitlegde (dus niemand zou aanstoot moeten nemen) dat wanneer mensen zouden kunnen "uitglijden" en er niet in slagen de heilige Tora op de juiste manier te handhaven, het de taak van leraren en ondersteuners is om hen te versterken door inspiratie en uitleg - maar ze mogen nooit de handen op de eeuwige Tora leggen, d.w.z. om het te "aanraken" door te veranderen wat heilig is, om het "smakelijker" te maken voor de mensen.

Duizenden jaren lang hebben we het juk van de Tora gedragen en de moraliteit ervan met succes doorgegeven aan de volgende generatie. Er kunnen verschillende manieren zijn om verschillende generaties te onderwijzen en te inspireren, maar nooit hebben we onze Heilige Tora veranderd om te passen bij de voorkeuren of veranderende houdingen van elke verschillende generatie.

Tora tsiva lanu Moshe **morasha** kehillat Ya'akov "de Tora is een "Morasha", een "erfgoed" voor onze hele natie. Het is onze taak om het in leven te houden en door te geven aan de toekomst in exact dezelfde staat als waarin we het hebben ontvangen.

Onveranderd, en onbesmet en daarom eeuwig. (R. Nachman Winkler)

Verhoogde ervaring

De dood van Nadav en Avihoe is misschien wel een van de meest raadselachtige verslagen in de Tora. Onze parasja beschrijft hoe zij wierook offerden met een vreemd vuur, "eish zarah asher lo tsiva lahem – een ongeautoriseerd vuur dat [Hasjem] hen niet had opgedragen [te offeren]." (Vayikra 10:1) Een vuur kwam voort van voor Hasjem en verteerde hen en zij stierven. Toch zegt Moshe Rabénoe tegen Aharon Hakohen : "bikerovaj ekadeesj ve'al pené kol ha'am ekaveed – dit is precies wat Hasjem bedoelde toen Hij zei: 'Ik zal geheiligd worden onder degenen die dicht bij mij staan en ik zal dus verheerlijkt worden.'" (Vajikra 10:3) Dit impliceert dat Nadav en Avihu buitengewoon heilig en rechtvaardig waren, zoals later wordt beschreven, "bekarvatam lifné Hashem vayamutu – toen zij naderden voor Hasjem en zij stierven" (Vayikra 16:1), een afbeelding van iemand die de meest verheven dood sterft, die van 'mitat neshika. 'Hoe moeten we het offer van Nadav en Avihoe en hun bedoelingen begrijpen? Welke lessen kunnen we toepassen op onze eigen dienst aan Hasjem ?

De Or Hachayim Hakadosh beschrijft de enorme ijver en liefde die Nadav en Avihoe voelden toen de Misjkan werd ingewijd. Hun verlangen naar een intense verbinding met het G-ddelijke dreef hen ertoe om de Kodesh Kodashim binnen te gaan om de ultieme band van transcendentie te ervaren die de mens met Hashem kan hebben. Hun 'mitat neshikha' was ongebruikelijk in die zin dat ze actief de sublieme verbinding nastreefden, terwijl hij meestal passief is wanneer iemand ervaringen zoals G-ddelijke kus'heeft. Hoewel ze voelden dat hun ziel hun lichaam verliet, gaven ze gewillig hun leven op voor deze intense top van intimiteit met hun Bron.

In werkelijkheid, merkt de Tosher Rebbe zt"l op in Avodat Avodah, zouden we er allemaal naar moeten streven om dit niveau van verbinding te bereiken elke keer dat we een mitsva doen. Het woord 'mitsva 'is geworteld in het woord 'tsavta', om samen te voegen, dus het doel van een mitsva is om degene die beveelt en degene die het gebod 'oebo tidbak' vervult , stevig met elkaar te verbinden. Daarom, zegt de Rebbe, zou elke keer dat iemand een mitsva doet, echt in zo'n staat van opgetogenheid moeten zijn dat zijn ziel zijn lichaam zou moeten verlaten.

Maar, zo vervolgt de Rebbe, 'mitsva gorreret mitsva - de ene mitsva leidt tot de andere', daarom, aangezien elke mitsva een nieuwe mitsva in zijn kielzog trekt, worden onze nesjamot ervan weerhouden ons lichaam in deze transcendente staat te verlaten, zodat we kunnen doorgaan met het doen van meer mitswot. Dit is de belofte van de Tora van 've'chai bahem' en je zult leven met de mitswot. Daarentegen brachten Nadav en Avihu hun offer zonder dat hen dat was opgedragen, vandaar dat ze niet de zekerheid hadden van 'mitsva gorreret mitsva 'en hun zielen vertrokken in een spirituele extase.

We kunnen naar Nadav en Avihoe kijken als modellen van het zoeken naar dvékoet naar Hashem. In het bijzonder kunnen we ons concentreren op de mitsvot die gestructureerd zijn om verbinding te bereiken, zoals tefillah en limud Torah en werken aan het injecteren van deze mitswot met meer gevoel en verlangen.

Laten we een pauze nemen voordat we een mitsva doen en ons afvragen ' :Wat sta ik op het punt te doen? "en 'voor wie doe ik dit ? 'Alleen al deze kleine verschuiving kan een krachtig effect hebben om van het gewone naar het ervaringsgerichte te gaan.

Shabat Shalom

Voor suggesties en commentaar : mobi166@hotmail.com

Gelieve dit blaadje (deze link) ook door te sturen aan vrienden en kennissen.

En je bronnen zullen zich naar het buitenland verspreiden (Misjlé 5-16)

לע"נ ר' יששכר דב בן ר' מנחם מנס ולע"נ מרת פרומה בת ר' צבי אריה